



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobce **A. T.**, bytem ..., zastoupeného Mgr. Denisou Hrušákovou, advokátkou, se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, proti žalovanému **Národnímu bezpečnostnímu úřadu**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 3. 12. 2014, č. j. 269/2014-NBÚ/07-OP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „ředitel“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č.j. 75081/2014-NBÚ/P (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014“), jakož i zrušení rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2014 zrušil žalobci platnost dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby (dále jen „doklad“), vydaného žalovaným podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon“), neboť měl žalobce přestat splňovat podmínku spolehlivosti dle § 81 odst. 1 písm. e) zákona z důvodu existence negativní okolnosti podle § 84 odst. 2 písm. a) téhož zákona, tj. činnost žalobce proti zájmu České republiky.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Dne 16. 8. 2013 byl žalobci, jakožto jednatelem společnosti AVIA TECH, spol. s r.o., vydán žalovaným doklad z důvodu výkonu citlivé činnosti – provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem ve smyslu příslušného právního předpisu. Žalovaný poté od zpravodajské služby postupně obdržel několik informací utajovaného charakteru příslušného stupně utajení, na jejichž základě nejprve přistoupil k zahájení prověřování, zda žalobce i nadále splňuje podmínky pro vydání dokladu, následně žalovaný zahájil řízení o zrušení platnosti dokladu a nakonec vydal zrušovací rozhodnutí. S ohledem na utajovaný charakter informací žalovaný ve svém rozhodnutí nesdělil obsah těchto informací, přičemž v této souvislosti odkázal na § 122 odst. 3 zákona, ani neumožnil žalobci či jeho zástupci se s nimi v průběhu bezpečnostního řízení seznámit. Limitován uvedeným omezením žalovaný toliko v rozhodnutí uvedl, že v jednáních žalobce shledal činnost proti zájmu České republiky s odkazem na § 2 písm. b) zákona, konkrétně proti zájmu na zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti a také zájmu na zajištění mezinárodních závazků a obrany České republiky, vše v rozhodném období, tj. za období 10 let zpětně od podání žádosti - § 84 odst. 4 zákona, a v přímé souvislosti s vlastním výkonem citlivé činnosti žalobce. Součástí spisového materiálu, resp. jeho neutajované části, jsou mimo jiné i písemnosti od příslušného celního úřadu a Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu týkající se dovozu zásilky žalobcem, která ve skutečnosti obsahovala vojenský materiál, bez předložení potřebné licence, na které žalovaný rovněž odkázal ve svém zrušovacím rozhodnutí.

Ředitel žalovaného k námitkám žalobce uvedl, že žalovaný obdržel od zpravodajské služby konkrétní a podrobné informace. Ředitel se proto ztotožnil se závěrem, že žalobce přestal splňovat podmínky pro držení dokladu. S ohledem na utajovaný charakter podkladů nemohl ani ředitel uvést jejich obsah a podrobněji reagovat na námitky žalobce, neboť by tím postupoval v rozporu s § 122 odst. 3 zákona, pokud by sdělil obsah těchto podkladů. V této souvislosti odkázal ředitel na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).

II. Argumentace účastníků

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ze dne 8. 9. 2014, neuvádí ve svém odůvodnění žádný konkrétní zákonný důvod pro zrušení dokladu (§ 84 zákona), čímž trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Dále se žalobce vyjadřuje k dovozu zásilky bez předložení potřebné licence, k čemuž mělo dojít prostřednictvím zástupce, společnosti ARAMEX s.r.o., on sám měl však být uveden v omyl. Pokud by chtěl, mohl dovoz uskutečnit prostřednictvím své společnosti AVIA TECH, spol. s r.o. V jeho případě tedy přijatý závěr není nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění, resp. významně pravděpodobnější než jiné vysvětlení. Současně mu není známo, že by toto mělo nějaké další negativní následky například v podobě jeho obvinění či jiného opatření. Taktéž namítá, že se i přes výslovnou žádost nemohl seznámit s utajovanými informacemi. Žalobce z rozhodnutí ředitele rovněž dovozuje, že skutečnost ohledně dovozu zásilky sama o sobě nenaplnuje skutkovou podstatu negativní okolnosti, tato je dána teprve souhrnem všech informací, tedy i utajovaných informací, které však nezná a nemůže tak reagovat na vyslovené závěry a účinně se bránit. Žalobce se dovolává nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 241/01, ohledně sdělení důvodů v rozhodnutí, který dle jeho názoru dopadá na jeho případ.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a setrval na svých názorech z napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že soud má k utajovaným písemnostem plný přístup, což ve spojení s nezávislostí soudu poskytuje dostatečné záruky práva na spravedlivý proces. Informace zpravodajské služby je možno považovat za pravdivé a podložené, je tedy možné na jejich základě konstatovat existenci negativní okolnosti, jejíž pravděpodobnost je dostatečně velká, aby mohla představovat překážku

pro další držení dokladu. Je rovněž zřejmé, jak byly tyto informace získány a dostatečně popisují skutečný stav, což umožnilo žalovanému ověřit jejich relevanci.

V replice k vyjádření žalovaného se žalobce dále zabýval tím, co by mohlo být obsahem zpráv obsahující utajované informace. Dle jeho názoru zprávy obsahují dvě věci. První se týká podezření ze spáchání trestného činu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence - § 265 odst. 1 trestního zákoníku, k čemuž podával vysvětlení celnímu úřadu ve věci dovozu zásilky bez potřebné licence. Druhá věc se týká zahájení trestního stíhání žalobce, který je rovněž společníkem a bývalým jednatelem společnosti AVIASPECTEC, s.r.o., a dalších dvou osob Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu, pro podezření ze spáchání zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence dle § 265 odst. 1 trestního zákoníku a zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, opět z důvodu dovozu zásilky bez potřebné licence, resp. krácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Dle žalobce však zprávy neprokazují protiprávní jednání žalobce ani jeho činnost proti zájmu České republiky. Zrušovací rozhodnutí je projevem libovůle, umocněné současnou politickou situací a tím, že se žalobce narodil v Bělorusku a obchoduje se společnostmi na Ukrajině. Vzhledem k trestnímu stíhání je žalobce toho názoru, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu o věci samé. Z tohoto důvodu navrhl řízení přerušit do doby rozhodnutí o trestním stíhání žalobce.

Dne 21. 11. 2017 byla městskému soudu doručena žádost zástupkyně žalobce o odročení soudního jednání s ohledem na změnu právního zastoupení a pobyt žalobce v zahraničí a zvážení přerušování řízení do doby pravomocného rozhodnutí v trestní věci žalobce, jak již žalobce navrhoval dříve.

Dne 23. 11. 2017 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém účastníci setrvali na svých vyjádřeních. Zástupkyně žalobce zopakovala žádost o odročení jednání.

III. Hodnocení soudu

Městský soud předně uvádí, že žádosti o odročení jednání nevyhověl. Předvolání bylo žalobci, toho času bez právního zastoupení, doručeno dne 30. 10. 2017, jak prokazuje doručenko držitele poštovní licence a plná moc byla zástupkyni žalobce udělena žalobcem dne 1. 11. 2017, tedy dle městského soudu s dostatečným časovým předstihem pro seznámení se se spisovým materiálem a konzultaci mezi žalobcem a jeho novou právní zástupkyní. Soud rovněž zamítl návrh žalobce, aby bylo přerušeno řízení do doby pravomocného rozhodnutí v trestní věci žalobce. Důvodem zamítnutí je skutečnost, že toto řízení ani jeho výsledek nemá vliv na rozhodování soudu ve věci samé. V obou řízeních se posuzuje jiná právní otázka a aplikují jiné právní předpisy.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 81 odst. 1 písm. e) zákona doklad Národní bezpečnostní úřad vydá fyzické osobě, která je spolehlivá.

Podle § 84 odst. 1 zákona podmínku spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž nebyla zjištěna negativní okolnost.

Podle § 84 odst. 2 písm. a) zákona negativní okolností je činnost fyzické osoby proti zájmu České republiky.

Podle § 89 odst. 1 zákona Úřad v bezpečnostním řízení postupuje tak, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí.

Podle § 101 odst. 2 zákona přestal-li držitel osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu splňovat podmínky pro vydání takovéto veřejné listiny, Úřad její platnost zruší.

Podle § 122 odst. 3 zákona v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.

Podle § 133 odst. 3 zákona Úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanovení zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.

Městský soud považuje za nutné uvést, že při soudním přezkumu rozhodnutí, vydaném v bezpečnostním řízení, není ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám týkajícím se podkladů pro rozhodnutí, jež nebyly účastníku řízení zpřístupněny, vázán žalobními body. Z tohoto důvodu rozhodnutí přezkoumá ze všech hledisek, která z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č.j. 7 As 5/2008-63).

Dále městský soud uvádí, že v souladu s ustálenou judikaturou je v bezpečnostním řízení nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy – zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož spolehlivost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Proto musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Soud je v tomto případě garantem práva na spravedlivý proces, neboť na rozdíl od „běžného“ soudního řízení, ve kterém účastník řízení disponuje stejnými informacemi jako soud, účastník bezpečnostního řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, nezná-li jejich obsah. Po soudu je tedy vyžadována zvýšená aktivita, jelikož doplňuje aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č.j. 7 As 31/2011-101).

Městský soud současně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č.j. 7 As 117/2012-28, dle kterého: „*Zákon o utajovaných informacích tedy, právě s ohledem na zvláštní charakter daného řízení, předpokládá, že určité skutečnosti, byť byly pro rozhodnutí podstatné, zůstanou účastníku řízení utajeny. Tomuto požadavku se musí přizpůsobit i hodnocení rozhodných důvodů. Je-li proti rozhodnutí o rozkladu podána žaloba, pak i soudu ukládá zákon o utajovaných informacích, aby při dokazování respektoval povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie (§ 133 odst. 2 zákona o utajovaných informacích). (...) Vzhledem k tomu, že neznalost důvodů negativního rozhodnutí stěžovatele omezuje, či mu dokonce znemožňuje, aby proti rozhodnutí účinně argumentoval, je soud povinen zkoumat postup a důvody rozhodnutí v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů. Zjištěné skutečnosti ovšem i soud musí v odůvodnění svého rozhodnutí popsat jen v těch mezích, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných skutečností. (...)*“.

V nyní posuzovaném případě byla důvodem pro zrušení platnosti dokladu skutečnost, že žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti pro vydání dokladu dle § 81 odst. 1 písm. e)

zákona, jelikož u něj byla zjištěna negativní okolnost, konkrétně činnost fyzické osoby proti zájmu České republiky dle § 84 odst. 2 písm. a) zákona.

Ze systematického hlediska městský soud nejprve posoudil nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Pouze u rozhodnutí přezkoumatelného je totiž zpravidla možné zvažovat důvodnost námitek věcného charakteru. V této souvislosti však musí městský soud upozornit, jak již bylo výše naznačeno, na určitá specifika bezpečnostního řízení, v rámci kterého je fyzickým osobám vydáván či rušen doklad. Konkrétně se jedná především o problematiku neuvádění skutkových důvodů vydání rozhodnutí v případě, kdy je takové rozhodnutí založeno na podkladech utajovaného charakteru, jejichž obsah, jakož i následné úvahy správního orgánu nejsou v tomto rozhodnutí uvedeny ve vztahu k utajovaným informacím (viz výše citované ust. § 122 odst. 3 zákona). Otázka přezkoumatelnosti takových rozhodnutí byla přitom opětovně řešena jak obecnými soudy, tak i Ústavním soudem (viz například nález sp. zn. II. ÚS 377/04 ze dne 6. 9. 2007, nález sp. zn. II. ÚS 2893/14 ze dne 16. 12. 2014).

Dále se specifickou úpravou bezpečnostního řízení dle zákona podrobně zabýval i ESLP v rozsudku *Regner proti České republice* ze dne 19. 9. 2017, č. 35289/11. Velký senát ESLP konkrétně posuzoval, zda nebylo nepřiměřeně zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces, pokud mu, jakožto účastníkovi bezpečnostního řízení, případně jeho zástupci, nejsou zpřístupněny podklady utajovaného charakteru, resp. sděleny důvody, které vedly ke zrušovacímu rozhodnutí, a dále zda tato omezení byla vyvážena jinými (dostatečnými) procesními zárukami. V této souvislosti se ESLP blíže zaměřil na pravomoci vnitrostátních (českých) soudů při přezkumu rozhodnutí vydaných v bezpečnostním řízení s ohledem na faktory ovlivňující roli soudů, konkrétně jejich možnost:

- a) neomezeného přístupu ke všem utajovaným podkladům, na základě kterých příslušný orgán vydal rozhodnutí v bezpečnostním řízení;
- b) přezkoumávat důvody, které vedly příslušný orgán k znepřístupnění utajovaných podkladů;
- c) seznámit žalobce s utajovanými podklady, u kterých není důvod pro jejich vyloučení z nahlížení, pokud tak soud rozhodne;
- d) přezkoumávat důvody vydání rozhodnutí správním orgánem;
- e) zrušit rozhodnutí správního orgánu;
- f) přezkoumávat rozhodnutí ze všech hledisek, které z povahy věci mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí, nikoli pouze v rozsahu námitek účastníka řízení.

Vzhledem k těmto zárukám a charakteru bezpečnostního řízení ESLP následně dospěl k závěru, že výše uvedená omezení práv účastníka bezpečnostního řízení nejsou takové povahy, aby v jejich důsledku došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho práva na spravedlivý proces. Současně ESLP konstatoval, že by bylo vhodné, přinejmenším v míře nakolik to zachování utajení a účinnost příslušných šetření umožňují, aby účastník řízení alespoň v souhrnu seznal rozsah přezkumu, a případně co je mu kladeno k tíži.

Městský soud proto nesouhlasí s žalobcem, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož neuvádí žádný konkrétní zákonný důvod pro zrušení dokladu s odkazem na § 84 zákona. Napadené rozhodnutí naopak výslovně specifikovalo důvod, potažmo negativní okolnost, a to negativní okolnost dle § 84 odst. 2 písm. a) zákona, která byla zjištěna u žalobce (str. 5 rozhodnutí). Ačkoli v napadeném rozhodnutí skutečně nejsou uvedena skutková konkréta, týkající se žalobcových jednání, jak bylo uvedeno výše, představuje toto specifikum bezpečnostního řízení, které bylo aprobováno judikaturou včetně ESLP s ohledem na záruky poskytnuté v rámci soudního přezkumu.

V tomto ohledu proto městský soud konstatuje, že v souladu s výše uvedenou judikaturou měl v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení, tj. včetně utajované části bezpečnostního svazku a v ní obsažených písemností.

Předmětné informace byly žalovaným označeny jako okolnosti, o kterých nelze zprostit mlčenlivosti, a že jsou takového charakteru, že by jejich zpřístupněním mohla být ohrožena nebo vážně narušena činnost zpravodajské služby. V této souvislosti městský soud pro úplnost dodává, že je nerozhodné, jakým konkrétním stupněm utajení byly informace klasifikovány, rozhodující je zejména jejich povaha, obsah, vztah k jiným osobám, neboť pouze na základě posouzení těchto atributů lze dospět k závěru, zda zpřístupněním příslušných informací může či nemůže potenciálně dojít k ohrožení či narušení činnosti v zákoně uvedených subjektech. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č.j. 9 As 9/2010-94). Z uvedeného je zřejmé, že v rámci soudního řízení není znepřístupnění utajovaných informací automatické, ale dochází k němu, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou naplněny zákonné předpoklady.

Předsedkyně senátu v nyní posuzované věci po seznámení se s utajovanými informacemi s ohledem na jejich povahu a obsah dospěla k závěru, že jsou splněny předpoklady pro to, aby část správního spisu, obsahující utajované informace, byla vedena odděleně a byla vyloučena z nahlížení, neboť by jejich zpřístupněním žalobci velmi pravděpodobně došlo k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb; utajované informace jsou tedy takového charakteru, že by jejich zpřístupnění, resp. sdělení mohlo rozkrýt metody práce zpravodajské služby, resp. vyzrazením informací by mohlo dojít i k odhalení informačních zdrojů či ovlivňování případných svědků. Tímto by byla ohrožena schopnost zpravodajských služeb v budoucnu efektivně zjišťovat informace. Zákonné podmínky pro postup dle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací byly proto v posuzované věci splněny.

Následně městský soud přistoupil k přezkoumání důvodů, které vedly k vydání rozhodnutí. V tomto ohledu se městský soud podrobně seznámil se zprávami zpravodajské služby, o něž se rozhodnutí opírá. Soud následně zkoumal, zda jsou obsahem těchto zpráv taková zjištění, která opodstatňují závěr, dle kterého u žalobce existuje výše uvedená negativní okolnost. V souladu s judikaturou je pro účely řízení rovněž nezbytné nejen to, aby byly informace dostatečně konkrétní, ale dále obsahovaly popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č.j. 7 As 117/2012-28).

Městský soud v tomto směru konstatuje, že zprávy poskytují ucelený obraz o jednáních žalobce, týkajících se zahraničního obchodování s vojenským materiálem, resp. jeho vývozu, dovozu a převozu, tj. přímo ve vztahu k výkonu citlivé činnosti, a to v rozhodném období ve smyslu § 84 odst. 4 zákona. Informace obsažené ve zprávách jsou dostatečně konkrétní, obsahují i okolnosti, pro které je možné je mít za věrohodné. Soud v nich rovněž nezjistil žádné rozpory či nesrovnalosti. Poskytují proto patřičný skutkový podklad, který si mohl soud ověřit. Z tohoto důvodu považuje městský soud zprávy za přesvědčivé a věrohodné. Na základě těchto zpráv bylo proto možné posoudit, zda žalobce splňuje podmínku spolehlivosti pro výkon citlivé činnosti, přičemž přijatý závěr je jediným vysvětlením skutkových zjištění. Neobstojí ani námitka žalobce, že pokud by chtěl, mohl dovoz uskutečnit prostřednictvím své společnosti AVIA TECH spol. s r.o. Ve vztahu ke sledovaným cílům jeho jednání byla totiž tato možnost irelevantní.

Zároveň městský soud nemůže s ohledem na výše uvedené reagovat na dohady žalobce ohledně možného obsahu zpráv v utajované části (viz replika k vyjádření žalovaného), neboť

by tak musel odkrýt, co je jejich obsahem. I tzv. negativní vyvracení by totiž bylo faktickým rozkrýváním činnosti zpravodajských služeb. Přestože tedy městský soud nemůže reagovat na konkrétní tvrzení žalobce ohledně obsahu zpráv v utajované části svazku, souhlasí s žalovaným, že jednání žalobce, která byla zadokumentována v uvedených zprávách zpravodajskou službou, naplňují výše uvedenou negativní okolnost – činnost proti zájmu České republiky.

Dále městský soud k námitce žalobce uvádí, že shledanou negativní okolnost - činnost žalobce proti zájmům státu nelze pouze ztotožňovat s pojmem trestný čin, resp. deliktním jednáním. Žalovaný si samostatně činní úsudek o otázkách vztahujících se ke spolehlivosti fyzické osoby dle zákona bez ohledu na to, k jakým závěrům dospěly, případně v budoucnu dospějí orgány činné v trestním řízení, případně i jiné správní orgány v příslušných řízeních. Jinými slovy pro konstatování existence negativní okolnosti není vždy vyžadováno, aby žalobce spáchal trestný čin či jiný delikt. To z důvodu, že skutková podstata negativní okolnosti musí být nutně širší, než je tomu u protiprávního jednání, potažmo trestného činu. Pojem negativní okolnosti nelze proto toliko ztotožňovat s pojmem viny v trestněprávní či jiné deliktní rovině.

Pokud jde o nemožnost žalobce seznámit se v průběhu bezpečnostního řízení se zprávami zpravodajské služby, obsahujícími utajované informace, i přes jeho výslovnou žádost, městský soud odkazuje na § 89 odst. 7 zákona, dle kterého účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, *s výjimkou té části bezpečnostního svazku (§ 124), která obsahuje utajovanou informaci.* Žalovaný proto ani nemohl umožnit žalobci seznámení se s touto částí bezpečnostního svazku. Pokud by tak učinil, postupoval by v rozporu se zákonem. Na rozdíl od soudního řízení zneprístupnění informací, tj. nemožnost žalobce - účastníka bezpečnostního řízení nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku v rámci bezpečnostního řízení, vyplývá přímo ze zákona a je dána specifickou povahou tohoto řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 9 As 175/2015-35).

K žalobcem uváděnému odkazu na nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 241/01, městský soud konstatuje, že tento nepovažuje za případný. To z důvodu, že tento se týkal jiné situace a jiné právní úpravy. Žalobce sice správně odcitoval právní větu z nálezu, nicméně Ústavní soud se v uvedeném nálezu zabýval tehdejší úpravou v zákoně č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, přičemž zde odkázal na své dřívější závěry, od kterých neměl důvod se v tomto případě odchýlit, tzn. především závěry v nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, kterým zrušil některá ustanovení zákona č. 148/1998 Sb., mimo jiné ustanovení, případně jejich části, která upravovala *demonstrativní výčet tzv. bezpečnostních rizik, dále stanovila, že v případě oznámení o nesplnění podmínek ke styku s utajovanými skutečnostmi nebude prověřované osobě sděleno odůvodnění.* Ústavní soud konstatoval, že tehdejší právní stav - demonstrativní výčet bezpečnostních rizik, vyloučení soudního přezkumu a neodůvodnění rozhodnutí o nevydání bezpečnostního osvědčení je protiústavní. V nyní posuzované věci však žalovaný uvedl důvod pro zrušení dokladu, potažmo konkrétní negativní okolnost, kterou shledal u žalobce, neuvedl žalobci pouze skutková konkréta a úvahy s ohledem na utajovaný charakter podkladů, což je v souladu se současnou právní úpravou aprobovanou soudy včetně Ústavního soudu a ESLP.

Městský soud proto uzavírá, že se při přezkumu napadeného rozhodnutí seznámil s obsahem veškerého spisového materiálu, včetně utajované části, a dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 89 odst. 1 zákona), o kterém zdejší soud nemá pochyb. Městský soud

tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. listopadu 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.